

CULI

Phạm Hải Anh

"Ngầu...ngầu... ngầu", con Culi vẫn kêu giật lên từng cơn. Hôm nay là ngày thứ ba nó giờ chúng. Bát cơm của nó vẫn đầy nguyên dù chị đã mua hẳn một con cá mè rán vàng lên dằm cho nó ăn. Chị thờ dài đứng lên.

Bà cụ vẫn ngồi ở vị trí cố định, đầu gục xuống ngáy khe khẽ. Chị đập tay vào vai mẹ:

-Mẹ ngủ gật à?

Bà già ngơ ngác ngẩng lên, cặp mắt mờ đục hướng về phía màn hình tivi:

-Ngủ đâu, mày bật tivi to tiếng lên một tí, chả nghe thấy gì sất.

-Phim hết từ lâu rồi mẹ ạ.

-Sao tao vẫn nghe thấy tiếng nói?

Đây là chương trình tiếng Pháp. Thôi khuya rồi, mẹ đi ngủ đi. Bà cụ thờ dài có vẻ phật ý, rờ rẫm đi về giường mình. Chị đi một vòng khóa cửa, khép chặt các cửa sổ. Trời vẫn oi, giá mở cửa sổ ra thì thoáng hơn nhưng chị không dám, sợ Culi xông ra ngoài đi mất... Bà cụ vẫn lục sục ở giường mình, lâu bầu gì đó một lúc thì im hẳn. Chỉ có tiếng Culi vẫn gào, giận dữ, tuyệt vọng. Chị cố gắng nhắm mắt lại dỗ giấc ngủ. Nhưng vô ích. Con Culi cào vào màn chị nức nở. Chị luồn tay, vạch màn bế nó vào, vỗ nhẹ lên lưng nó. Culi rên rỉ khe khẽ.

Chị ép cái cơ thể oằn oại của nó vào ngực mình, vuốt vuốt. Nhưng con Culi bắt chợt giẫy ra. Móng nó cào toạc một đường đau nhói đúng chỗ hõm giữa khe vú chị. Quá quắt lắm! Chị vút con mèo ra khỏi màn, hai tay ôm lấy vết xước trên ngực. Và nước mắt cứ thế tuôn ra trên chiếc giường trống trải...

Chính anh ta đã đem con mèo đến cho chị. Tính chị xưa nay sạch sẽ, ghét mèo, nhất là mèo cái. Nhưng anh ta bảo nếu em không nuôi thì vút nó đi, anh không còn chỗ nào để mang nó đến nữa. Nó đã phiêu bạt qua tay mấy chủ. Mới hơn ba tuần đã bị tách mẹ, đưa đi. Nó nhớ mẹ, gào cả đêm làm người chủ mới không chịu được, trả về. Người thứ hai chê nó là mèo cái, sợ bẩn. Người thứ ba lại có một con chó dữ. Nó suýt bị chó nhai sống, may mà trốn được vào gầm tủ, run như cây sậy.

Đến nhà chị nó vẫn còn run, chỉ kêu khe khẽ như khăn cổ và chúi đầu vào bóng tối trốn người. Chị bảo nó nhất thể nên đặt tên là Culi. Chị tìm một cái hộp các tông, lót tấm áo cũ, đặt nó vào. Lúc ấy, anh ta đặt tay lên lưng chị, bảo: "Anh biết là em sẽ làm thế!" Giọng anh ta thật ấm, bàn tay cũng ấm làm cả người chị nóng ran lên.

Anh ta hay đến thăm Culi. Lần nào cũng mang quà. Khi thì là một túi nilông đầy đầu cá biển, khi thì mớ cá dẫu. Những con cá bé bằng đầu ngón tay, trắng nhợt. Nhưng Culi lại thích. Nó dụi cả người vào chân anh ta, ngoeo ngoeo nũng nịu. Anh ta thường ngồi ở ghế kia, tự tin oai vệ. Culi tin cậy khoanh tròn trên đùi. Chị hí húi nấu mớ cá mèo trên bếp điện. Mùi cá bốc lên nồng nặc tanh tưởi nhưng chị chỉ thấy ấm cúng dễ chịu.

Mẹ chị gọi anh ta là "thằng-cá-mèo". Bà cụ vốn thực tiễn, hơi thất vọng trước những món quà tanh lòn của anh ta. Nhưng Culi quý anh ta lắm. Còn chị, trong đêm thường vuốt ve bộ lông mềm mại của Culi, mỉm cười nhớ tới túi đầu cá biển và những con cá dẫu. Anh ta thật chu đáo, ngộ nghĩnh và độc đáo, rất độc đáo!... Cho đến một hôm, chị chờ đợi nhìn anh ta gạt Culi ra khỏi bụng mình, nồng nhiệt thể chỗ nó. Bàn tay anh ta mềm như nhung, bám miết vào những miền da thịt chị, chậm chậm lần xuống. Chị oằn người, rên rỉ, không để ý đến con Culi bị mất chỗ hoảng hốt phóng đi sau một tiếng "ngoeo" giận dữ.

Sau lần ấy không thấy anh ta mang cá tới. Culi phải ăn thịt suốt một tuần liền, chán bỏ cơm. Chị làm lúi ra chợ mua cá mè về nấu cho nó ăn. Thế cũng xong. Đêm đêm chị vẫn ngủ với Culi. Không có ai làm phiền. Culi nằm vắt ở bụng dưới của chị, âm âm, nằng nằng. Thỉnh thoảng chị lại mê thấy bàn tay ấy vuốt, Culi rên gừ gừ, dưới đất rải rác những cái đầu cá biển rữa nát, gương cặp mắt trắng đục trên trên nhìn chị. Nhưng những giấc mơ như thế rồi cũng thưa dần, nhạt nhòa đi. Chị đã từng đi qua những con mèo còn khó chịu hơn nhiều.

Culi vẫn lớn từng ngày. Nó là vật sinh động duy nhất trong nhà, là đề tài không bao giờ cạn để chị và mẹ trò chuyện.

Hôm qua nó bắt được một lúc hai con gián. Sáng nay nó bị nôn. Còn bây giờ nó nằm khoanh tròn ngay trên cái áo của bà cụ mà ngủ, cái mũi đỏ chót hếch lên trông thật đáng yêu. Mỗi người đàn ông đến chơi lại phát hiện ra một tướng quý của Culi. Đuôi nó rất dài. Bốn chân nó trắng như đi bít tất. Lông nó đặc biệt hơn tất cả các con mèo khác. Nó không hề có rận...vv...Tối tối, chị chăm chỉ pha trà, ngồi khép chân nhìn Culi trắng bông, ngoan ngoãn khoanh tròn trên những cặp đùi đàn ông khác nhau. Ngoài kia, trong bóng đèn, những con mèo rảo riết rượt đuổi nhau trên mái ngói, gầm gừ, rên rỉ.

Gần nhà chị mọc lên quán "Tiểu hổ", đặc sản thịt mèo. Khách đến ăn hầu hết là đàn ông. Mỗi lần đi qua, chị cầm đầu rào bước thật nhanh. Hơi bia, khói chả nướng, thuốc lá, mồ hôi quyện lại thành thứ mùi đàn ông đậm đặc đuổi theo chị, luồn vào tóc, vào quần áo... Khuya, chị trần trọc trên chiếc giường rộng thênh. Đêm dạo này yên tĩnh hơn. Những con mèo lảng vảng đi đêm bị bắt lấy thịt phục vụ quán "Tiểu hổ". Các nhà quanh vùng dần dần mất hết mèo. Chị sắm một dây xích dài, cột Culi lại. Chỉ đến đêm chị mới dám tháo xích cho nó, nhưng cẩn thận đóng hết các cửa. Culi bị nhốt quanh quẩn trong nhà. Tính nó trở nên khó chịu. Nó bỏ cơm gạo suốt ngày, suốt đêm, thảm thiết như tiếng trẻ con hờn. Không có ai đến chơi. Chị kinh hoàng nghe tiếng mèo gào trong căn nhà vắng tanh, bên cạnh bà mẹ ngằn ngặt, lò dò đang ngồi ngủ gật trước tivi. Mẹ chị đã gần 80, còn chị năm nay 39 tuổi.

Bà hàng xóm mách chị lấy rau răm, giã vắt nước cho Culi uống.

"Nó đến kì phát dục, uống cái ấy vào thì đỡ", bà ta giải thích, cười ranh mãnh. Bà quả phụ đạo đức ấy biết đủ trò quỷ quái, có lần đã bày cho chị mua nước hoa loại hai nghìn đồng một lọ, rảy vào đũng quần lót. Nhưng lần này, món rau răm của bà ta không hiệu nghiệm. Cay quá, Culi không chịu uống, đổ vào bao nhiêu lại phun ra bấy nhiêu, nước rau răm nhuộm xanh lè cả bộ lông nó. Bà hàng xóm lại xui chị lấy thuốc ngủ nghiền cho nó uống. Culi say thuốc lừ đừ, chệnh choạng đi lại giữa nhà, chốc chốc lại ngã giúi dúi như sắp lên cơn động kinh. Kho kinh nghiệm diệt dục của bà quả phụ không giúp gì được Culi. Hôm sau, bà ta giới thiệu với chị một ông giáo người còm nhom. Ông này đã từng thiên hộ tất cả mèo đực trong khu tập thể gần nhà chị. "May ra anh ấy giúp được con mèo nhà em...", bà ta cười, nháy mắt đầy ý nghĩa. Ông giáo già nhiệt tình khám cho Culi. Giá là mèo đực, ông rạch phăng đi một nhát là xong chuyện. Nhưng mèo cái thì khó, khó lắm! Ông gợi ý chị mua hoóc-môn nam về tiêm cho Culi. "Thôi thì anh cứ hết cách giúp em!", chị khần khoản gửi gắm. Ông giáo già hăng hái ra hiệu thuốc tây. Cô bán thuốc ngọt ngào hỏi ông cần loại hoóc-môn nam của Pháp hay của Mỹ. Loại của Pháp hai trăm nghìn, loại của Mỹ cực mạnh ba trăm nghìn, tiêm vào công hiệu liền. Ông đỏ mặt bảo tôi chỉ cần loại rẻ nhất. Cô bán thuốc tủm tỉm cười nhìn thân hình hom hem, cái đầu uyên bác chỉ còn lơ thơ mấy sợi tóc đáng kính của ông. Cô thể thọt thừa bác loại rẻ nhất cũng phải trăm nghìn, mà em sợ nó chẳng giúp bác được mấy. Ông vùng vằng bỏ đi. Chị và Culi cứ chờ mãi, nhưng ông giáo già đầy tự trọng đã không quay trở lại... Đêm ấy, chị ngồi một mình vỗ lưng cho Culi. Con vật khốn khổ oằn oại, lết lết trên sàn, đuôi cong lên, rên rỉ. Nó rúc đầu vào tay chị, tuyệt vọng cầu xin sự giúp đỡ. Nhưng chị chẳng thể nào cho nó cái điều đơn giản nhất nó cần. Chị hoàn toàn bất lực!

"Ngầu...ngầu...", tiếng Culi vẫn xói vào tai chị như nhói, ai oán. Nó cứ quanh quẩn bên giường chị, bứt rứt vừa cào, vừa cắn mền. Nó chỉ có chị để mà cầu cứu, để mà trách cứ. Chị nhòm dậy đi ra phía cửa, mở chốt. Culi chỉ chờ có thế. Nó lách mình qua hàng chấn song, phóng vút đi. Nó lao theo tiếng gọi bí ẩn từ ngàn xưa vẫn rạo rực chảy trong máu nó. Nó không biết những con mèo đực đã bị tàn sát. Nó cũng không biết những cái bẫy của quán "Tiểu hổ" đang giăng ra khắp nơi. Chỉ cầu mong một phép màu nhiệm nào che chở cho nó được yên lành.

...Chị áp mặt vào song sắt. Gió đêm lành lạnh mơn man khuôn mặt ướt nước mắt của chị. Những gương mặt đàn ông tưởng đã quên đi lại âm thầm trôi lên từ kí ức, nhắc chị rằng một mùa thu nữa sắp vèo qua. Ngoài cửa sổ, trăng sáng trắng, sông tình./.

Phạm Hải Anh